

KAPITOLA PRVNÍ

O AKADEMIE SLEČNY Krá-
kové pro čarodějnice dorazilo
léto. Ne že by to na pochmurně
vypadající šedé budově, ukry-
té v mlze na vrcholku hory porostlé hustým
lesem, bylo nějak znát.

První den nového pololetí se všechny
žačky prvního ročníku sešly ve třídě v letních
uniformách, které byly ještě o něco odpudivěj-
ší než ty zimní. Skládaly se z černo-šedě kost-

kovaných šatů s krátkými rukávy, jež trochu zpestřoval světlý pásek, šedých podkolenek a černých střevíců. Po zimě, kterou všechny dívky strávily v kousavých punčochách z černé vlny, jejich bledá kolena úplně zářila.

Přestože na ně nebyl zrovna veselý pohled, děvčata se mezi sebou radostně bavila a na všech dívkách bylo vidět, že jsou rády, že se zase vidí... na všech kromě Mildred. Ta seděla na lavici a poslouchala historky své kamarádky Maud, ale rozhodně nevypadala vesele, spíš ustaraně.

Vlastně Maud příliš neposlouchala, protože si v duchu představovala, jaké hrůzy ji čekají v nadcházejícím pololetí. A to přitom ještě ani *nezačalo*. Čekaly ji týdny a týdny školy! S obavami si vzpomněla na to, jak doma nad ostudným vysvědčením rodičům slibovala, že *tentokrát se opravdu bude snažit*.

Slečna Krákavá se sice zmínila o dni, kdy Mildred zachránila celou školu před hro-

zící invazí, ale pořád to bylo málo ve srovnání s tím, kolikrát se všechno, na co se jen podívala, rozpadlo na kusy, a s těmi několika případy, kdy ve snaze trochu věci oživit způsobila hotovou katastrofu. Celkem vzato to bylo nejhorší vysvědčení, které kdy domů přinesla.

„Mildred!“ křikla na ni Maud, aby ji vytrhla z myšlenek. „Ty mě vůbec neposloucháš, vid?“

„Ale ano,“ řekla Mildred.

„No a co jsem tedy říkala?“ zeptala se Maud.

„Eh... že jsi k narozeninám dostala ochočeného netopýra?“ zkusila to Mildred.

„Vždyť říkám, že jsi mě neposlouchala,“ prohlásila Maud vítězoslavně. „Tohle jsem říkala před deseti minutami.“

V tu chvíli se otevřely dveře a do třídy vstoupila slečna Metlová, jejich přísná třídní učitelka. Vtrhla dovnitř jako sněhová vánice a přivedla s sebou dívku, kterou nikdo z nich

ještě nikdy neviděl. Všechna děvčata jako vždy skoro vyletěla z kůže leknutím, a pak se jedna přes druhou rychle hrnula do lavic, aby slečnu Metlovou hned první den nepopudila.

„Dobré ráno, děvčata,“ pronesla slečna Metlová odměřeně.

„Dobré ráno, slečno Metlová,“ ozvala se celá třída jednohlasně.

„Doufám, že jste všechny rády, že jste zase tady,“ prohlásila slečna Metlová a obdařila nešťastnice v první řadě ledovým pohledem. „Všichni jsme si odpočinuli a teď se jistě už těšíme na další společné hodiny.“

„Ano, slečno Metlová,“ odpověděl sbor dívek, ačkoli to neznělo zrovna věrohodně.

„Výborně!“ usmála se jejich třídní učitelka a spokojeně si promnula ruce. „Tak dobrá. Tohle je Enid Blínová,“ řekla a ukázala kostnatou rukou na děvče, které nesměle postávalo u dveří a zarytě hledělo na podlahu před špičkami vlastních bot.

Enid byla poměrně vysoká, dokonce ještě o něco vyšší než Mildred, ale vypadala trochu neohrabaně, jako by měla příliš velké ruce i nohy. Nebyla tlustá, prostě jen působí-

la, jako by jí bylo až moc. Měla světle hnědé vlasy, asi té barvy, jakou mívá čaj s mlékem, a nosila je spletené do mohutného copu. Zdálo se však, že kdyby si je rozpustila, hned by se proměnily v hustou a divokou změť kolem celé její hlavy.